

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 maja 2016 r. o godz. 15:02 do sklepu (...) wraz z punktem aptecznym przy Al. (...) w W., należącym do (...) Sp. z o.o. w W., weszli I. S. (1) i R. G. (1), korzystając nie z wejścia bezpośrednio z ulicy, ale z korytarza wewnętrznego, który także jest powszechnie dostępny i umożliwia bezpośrednie wejście na teren punktu aptecznego. Bezpośrednio przed wejściem R. G. (1) zatrzymał się w drzwiach i z chwilą gdy zbliżyła się do niego I. S. (1) obydwoje weszli do środka. Zaraz po wejściu (15:02:42) R. G. (1) przekazał I. S. (1) reklamówkę z napisem (...), po czym osoby te rozdzieliły się. W tym czasie nie rozmawiali ze sobą, nie podchodzili do siebie. I. S. (1) podeszła do półek, na których umieszczone były produkty firmy (...) i stamtąd ściągała, a następnie chowała do reklamówki z napisem (...) : o godz. 15:02:49 - jedno pudełko, o godz. 15:02:54 – dwa pudełka, o godz. 15:02:57 – kolejne dwa pudełka. W tym czasie R. G. (1) stał z kubkiem odwrócony do niej plecami i spoglądał na inne towary. Następnie o godz. 15:03:02 z półki I. S. (1) ściągnęła i schowała do tej samej reklamówki kolejne dwa pudełka, o godz. 15:03:09 – jedno pudełko. W tym momencie I. S. (1) i R. G. (1) dostrzegli nadchodzącego obcego mężczyznę, któremu przez chwilę obydwoje się przyglądali. O godz. 15:04:57 R. G. (1) wyszedł ze sklepu. Ze sklepu wyszła również I. S. (1). Następnie o godz. 15:15:20 tym samym korytarzem co wcześniej w kierunku sklepu zaczął iść R. G. (1), zatrzymał się w drzwiach i rozglądał się po sklepie, po czym o godz. 15:16:09 tą samą drogą nadeszła I. S. (1). Tak w drzwiach stali obydwoje przez ponad minutę (do godz. 15:17:36), a następnie weszli do sklepu od strony punktu aptecznego. O godz. 15:17:51 obydwoje podeszli do tego samego regału z produktami V., o godz. 15:17:57 I. S. (1) sięgnęła po produkt w butelce, po czym odstawiała go na półkę. W tym czasie R. G. (1) stał przy I. S. (1) i rozglądał się po sklepie, po czym do niej się odezwał. O godz. 15:18:35 R. G. (1) odszedł od tego regału, a I. S. (1) obróciła się w kierunku regału stojącego za nią. O godz. 15:19:29 I. S. (1) ponownie przybliżyła się do regału z produktami V. i o godz. 15:19:45 sięgnęła jeden raz po próbkę produktu i schowała ją do reklamówki z napisem (...). Ponownie sięgnęła i schowała do tej siatki próbki o godz. 15:19:53 i 15:20:10. Następnie o godz. 15:20:50 R. G. (1) podszedł do I. S. (1), po czym razem skierowali się do wyjścia. O godz. 15:21 I. S. (1) opuściła sklep korzystając z wyjścia prowadzącego na wewnętrzny korytarz, a za nią po chwili podążył pracownik ochrony.

Po sprawdzeniu stanu produktów V. w sklepie stwierdzono następujące braki o następujących jednostkowych cenach zakupu netto: 2 kremy (...) 73,50 zł, 1 krem (...) - 76,00 zł, 2 kremy (...) - 77,50 zł, 1 krem (...) - 82,00 zł, 2 kremy (...) - 73,80 zł, 1 krem (...) - 61,50 zł.

dowód: zeznania K. K. (k. 2, k. 307-308) i M. K. (k. 123v-124, k. 309-310), lista towarów przygotowana w wyniku inwentaryzacji (k. 4), zarejestrowane nagrania z monitoringu sklepowego (k. 23), protokół oględzin rzeczy (k. 17-22), szczegółowy wykaz informacji o produktach V. (k. 360)

I. S. (1) została zatrzymana w dniu 8 sierpnia 2016 r. od godz. 9:15 do godz. 16:20.

dowód: protokół zatrzymania k. 45

Obydwoje oskarżeni, jeszcze na etapie postępowania przygotowawczego, poddani zostali badaniu sądowo-psychiatrycznemu. W odniesieniu do I. S. (1) biegli lekarze psychiatrzy stwierdzili chorobę psychiczną - psychozę II biegunową w okresie remisji objawów i orzekli, że ten stan psychiczny w czasie czynu ograniczał w stopniu znacznym jej zdolność rozpoznania znaczenia czynu oraz zdolność pokierowania swoim postępowaniem. (**dowód:** opinia sądowo-psychiatryczna i opinia uzupełniająca w stosunku do I. S. k. 91-93, k. 194-196)

Natomiast w odniesieniu do R. G. (1) biegli lekarze psychiatrzy nie stwierdzili u niego objawów choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego, jak również nie stwierdzili, aby jego stan psychiczny w odniesieniu do zarzucanego mu czynu zniósł albo ograniczał zdolność rozpoznania jego znaczenia lub pokierowania swoim postępowaniem,

poczytalność badanego nie budziła wątpliwości. (**dowód:** opinia sądowo-psychiatryczna w stosunku do R. G. k. 143-145)

I. S. (1) była uprzednio karana za czyny z art. 278 § 1 kk, za które wymierzono jej karę ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne. (**dowód:** informacja z KRK k. 439-440)

Również R. G. (1) był uprzednio karany za kradzież z art. 278 § 1 kk, za kradzież z włamaniem z art. 279 § 1 kk oraz za czyny z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Ponadto w stosunku do niego w dniu 7 września 2011 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie wydał wyrok łączny w sprawie o sygn. akt III K 381/11, którym objęto jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone przez Sąd Rejonowy w Pruszkowie wyrokiem z dnia 26 stycznia 2009 r. za czyny z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk. Poszczególne kary jednostkowe orzeczone tym ostatnim z wymienionych wyroków były w wymiarze nie niższym niż sześć miesięcy pozbawienia wolności. Karę łączną zaś, orzeczoną wyrokiem łącznym w sprawie III K 381/11, w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności R. G. (1) odbywał m.in. w okresie od dnia 5 sierpnia 2012 r. do dnia 23 stycznia 2014 r., kiedy został warunkowo przedterminowo zwolniony (**dowód:** informacja z KRK k. 444-448, odpis wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy-Woli w sprawie III K 381/11 k. 162-168; obliczenie kary k. 176; zawiadomienie o zwolnieniu ze sprawy k.177)

Oskarżona **I. S. (1)** nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i skorzystała z prawa do odmowy składania wyjaśnień. Na etapie postępowania przygotowawczego również skorzystała z prawa do odmowy składania wyjaśnień, przy czym wówczas przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. (**vide** wyjaśnienia I. S. (1) k. 50, k. 305)

Natomiast oskarżony **R. G. (1)** nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Będąc przesłuchiwanym w charakterze podejrzanego potwierdził, że był w tym sklepie, ale sklepu przyszedł sam i tam przypadkiem spotkał swoją koleżankę I. S. (1), przywitał się z nią, spytał się co u niej słychać. I. S. (1) miała mu wówczas powiedzieć, że porozmawiają później, żeby poczekał na nią przy sklepie. Potwierdził, że podszedł do kasy, aby zapytać się o lek, a następnie wyszedł ze sklepu i poszedł zakupić coś do picia, kiedy zaś wrócił zauważył Policję. Zadzwoił wówczas do I. S. (1), która potwierdziła, że faktycznie czeka na Policję. Po tym zdarzeniu I. S. (1) miała go poinformować, że została zatrzymana i znaleziono przy niej jakieś testery, jednak została zwolniona, bo nie popełniła przestępstwa. (**vide** wyjaśnienia R. G. (1) k. 37-37v).

Składając wyjaśnienia przed Sądem, R. G. (1) utrzymywał, iż spotkał przypadkowo swoją koleżankę w drogerii H., że podeszła ona do niego się przywitać, a porozmawiać mieli, jak wyjdą ze sklepu. Twierdził, że w sklepie ona poszła w swoją stronę, a on w swoją, czekając na nią już poza sklepem, zadzwonił do niej i wówczas dowiedział się, że „wynikł” jakiś problem z próbkami i że musi pozostać do czasu przyjazdu Policji, w związku z czym oddalił się z tego miejsca. Wyjaśnił również, że w związku z tym, że przedmioty te jako próbki nie były wycenione, stąd nie została on nawet ukarana mandatem. Stwierdził natomiast, że po jakimś czasie przyjechała do niego Policja z uwagi na to, że został zarejestrowany przez kamerę sklepową, kiedy I. S. (1) do niego podchodziła i dlatego został mu postawiony zarzut kradzieży. (**vide** wyjaśnienia R. G. (1) k. 305-306)

Sąd zważył, co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na dokonanie kategoriycznych ustaleń, jak również do zakwestionowania wiarygodności depozycji oskarżonych nie przyznających się do popełnienia zarzucanego im czynu, tudzież do podważenia wiarygodności wyjaśnień oskarżonego R. G. (1) podającego, iż przypadkowo w sklepie natknął się na I. S. (1) i utrzymującego, że z kradzieżą nie miał nic wspólnego.

Zdaniem Sądu, jako wiarygodne w tej sprawie ocenić należało zeznania **K. K.** (k. 2, k. 307-308), która opisała okoliczności, w jakich doszło do kradzieży towaru ze sklepu. Jej depozycje spójne są z zarejestrowanym nagraniem z monitoringu, na którym to można prześledzić zachowanie oskarżonych. Nadto zeznania jej korespondują z informacją

przedstawioną przez pokrzywdzonego co do ilości i wartości utraconego towaru, tudzież do rozmiarów poszczególnych opakowań produktów, których zabioru dopuścili się oskarżeni.

Także zeznania **M. K.** (k. 123v-124, k. 309-310) korespondują z zeznaniami K. K. oraz nagraniami z monitoringu sklepowego. Jego depozycje w zakresie uszkodzonych bramek kontrolnych jednoznacznie dowodzą przyczyny, dla której możliwe było dokonanie tej kradzieży w sposób niepostrzeżony dla obsługi i ochrony.

Jako w pełni wartościowy dowód Sąd ocenił także zapisy z monitoringu sklepowego, albowiem zarejestrowane nagrania nie wskazują na to, aby w zapis ten w jakikolwiek sposób ingerowano. Powyższe nagrania pozwalają minuta po minucie, a właściwie sekunda po sekundzie, prześledzić działania poszczególności oskarżonych. Zapis tego monitoringu nie jest oczywiście na tyle dokładny, aby móc odczytać i rozpoznać nazwy produktów, po które kolejno sięgała I. S. (1). Nagrania te pozwalają jednakże w sposób nie pozostawiający wątpliwości stwierdzić, czy w chwili gdy sięga ona po produkty z półki, zabiera ona stamtąd co najmniej jedno, bądź co najmniej dwa opakowania produktów. Należy bowiem zwrócić uwagę na to, iż w czasie zarejestrowanego nagrania 15:02:54, 15:02:57 i 15:03:02 widać, że oskarżona trzyma w dłoni przedmioty, których rozmiar jest co najmniej dwukrotnie szerszy niż szerokość jej dłoni. Sposób uchwycenia tych przedmiotów wskazuje na to, iż złapane zostało każdorazowo więcej niż jedno opakowanie, których rozmiary zostały notabene podane przez dystrybutora. Wskazuje na to układ dłoni i rozszerzonych palców w taki sposób, aby uchwyt ten był szerszy. W pozostałych przypadkach, a mianowicie tych z godz. 15:02:49 i 15:03:09 zdaniem Sądu zarejestrowane nagranie z monitoringu pozwala stwierdzić, iż w tym czasie oskarżona sięgnęła każdorazowo po jeden produkt. Łącznie zatem przeprowadzone dowodowy pozwalają ustalić, iż oskarżona włożyła do reklamówki osiem produktów marki V.. Zdaniem Sądu jako niecelowe Sąd uznał przeprowadzanie eksperymentu procesowego o co wnioskował obrońca oskarżonej, albowiem wyniki takiego eksperymentu nie miałyby istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. W tym względzie należy bowiem odwołać się do doświadczenia życiowego oraz konfrontować wnioski jakie stąd płyną z wiedzą, jaką wyprowadzić należy z informacji o rozmiarach opakowań produktów, nadesłanych przez ich dystrybutora.

Zdaniem Sądu, także sporządzona przez pokrzywdzonego lista utraconych towarów nie budzi wątpliwości, aczkolwiek Sąd uznał, iż materiał dowodowy w postaci monitoringu nie pozwala na przypisanie kradzieży wszystkich tych produktów oskarżonym. Także szczegółowy opis towarów nadesłany przez dystrybutora produktów V. nie budzi wątpliwości co do prawdziwości zawartych w nim informacji.

W zakresie stanu psychicznego oskarżonych i ich poczytalności Sąd swoje ustalenia oparł na opiniach biegłych lekarzy psychiatrów, którzy sporządzali je na podstawie zebranej dokumentacji medycznej oraz przeprowadzonych badań ambulatoryjnych oskarżonych. Wyprowadzone na tej podstawie wnioski końcowe są kategoryczne i jasne, w konsekwencji Sąd w pełni je podzielił.

Ustalając zaś wartość łączną skradzionych towarów Sąd oparł się na informacji nadesłanej przez pokrzywdzonego, w której wskazał on ceny jednostkowe zakupu netto tych produktów, a zatem takie, które nie obejmowały podatku VAT. Z uwagi na brak możliwości stwierdzenia, po który z konkretnych produktów sięgnęła w konkretnym czasie oskarżona, Sąd przyjął, kierując się zasadą rozstrzygnięcia nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego w myśl art. 5 § 2 kpk, najniższe z podanych przez pokrzywdzonego wartości, uznając zatem, iż był to jeden produkt w cenie 61,50 zł, dwa produkty w cenie po 73,50 zł i pięć produktów w cenie po 73,80 zł, co daje łącznie sumę 577,50 zł.

Zdaniem Sądu, materiał dowodowy, w szczególności nagranie z monitoringu sklepowego, ale również zeznania K. K., jednoznacznie wskazują też na to, iż czynu tego I. S. (1) i R. G. (1) dopuścili się wspólnie i w porozumieniu. Każdy z nich miał świadomość tego, że swoim zachowaniem dąży i wspomaga realizację przestępczego celu. W niniejszej sprawie to współdziałanie oskarżonych odbywało się w oparciu o wcześniejsze ustalenia, o czym świadczy fakt przekazania reklamówki przez R. G. (1) I. S. (1) zaraz po wejściu do sklepu, do której następnie wkładała ona skradzione towary, w czasie gdy tego dokonywała, R. G. (1) obserwował, co dzieje się wokół niej. Warto w tym miejscu zaznaczyć, iż jednocześnie zwrócili oni uwagę na pojawienie się mężczyzny, który mógł ujawnić fakt dokonywania kradzieży. W zachowaniu R. G. (1), zarejestrowanego na nagraniu z monitoringu, wyraźnie dostrzegalne jest, że jego obecność w

sklepie nie wynika z chęci zapoznania się z ofertą sklepu, lecz jest to obserwacja miejsca, w którym współdziałająca z nim I. S. (1) dokonuje kradzieży. Nagranie to (godz.15:18:04 i następne) utrwaliło również moment, w którym R. G. (1) podchodzi do niej i przekazuje jej jakąś informację. Powyższe jednoznacznie świadczy o tym, iż działanie oskarżonych było wspólnym wykonaniem czynu zabronionego, ich zachowanie zgodne było z podziałem ról pomiędzy nimi, ich zachowanie było komplementarne, opartym na porozumieniu.

Działaniem swoim oskarżeni I. S. (1) i R. G. (1) wyczerpali zatem znamiona występku z art. 278 § 1 kk, penalizującego zabór cudzej rzeczy w celu przywłaszczenia. Czynu tego oskarżona I. S. (1) dopuściła się mając ograniczoną w stopniu znacznym zdolność rozpoznania jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem w rozumieniu art. 31 § 2 kk, a podstawą tego ustalenia jest sporządzona opinia biegłych lekarzy psychiatrów. Natomiast R. G. (1) czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 kk, a mianowicie w okresie 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej za przestępstwo podobne.

Sąd uznając zatem I. S. (1) za winną popełnienia czynu z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2, przy zastosowaniu art. 37 a kk wymierzył jej karę 10 miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. Zdaniem Sądu, w przypadku oskarżonej nie zachodziły okoliczności uzasadniające zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary. Wskazać bowiem należy, iż nie jest to pierwszy przypadek, kiedy oskarżona dopuściła się czynu zabronionego. Mimo ograniczonej poczytalności zdawała ona sobie sprawę z naganności swojego zachowania, działanie to było zaplanowane, a nie powodowane okazją, o czym świadczy zachowanie oskarżonych tuż przed, jak i w czasie realizacji przestępstwa. Przy wymiarze kary Sąd kierował się w odniesieniu do oskarżonej I. S. (1) głównie celami wychowawczymi, albowiem w jej przypadku nie tyle surowość kary, co nieuchronność wykonania powodować może pozytywne zmiany w jej stosunku do obowiązujących norm prawnych. Wymiar miesięczny prac społecznych orzeczony został w dolnej ustawowej wysokości zważywszy na stan zdrowia oskarżonej i jej możliwości aktywizacji w ramach powierzonych obowiązków. Dlatego też orzeczony został dziesięciomiesięczny okres trwania tej kary przy zastosowaniu najniższego obciążenia czasowego pracą. Istotne z punktu widzenia oskarżonej jest również to, że realizując obowiązki nałożone na nią w związku z orzeczoną karą ograniczenia wolności pozostawała ona będzie pod nadzorem kuratora.

W odniesieniu natomiast do oskarżonego R. G. (1) orzeczona kara winna być odpowiednio dolegliwa i jednocześnie, jak przypadku I. S. (1), także nieuchronna. Sąd zważywszy na to, iż czynu tego oskarżony dopuścił się w warunkach recydywy, przesłankę tę uznał za obostrzającą wymiar kary. Wymiar tej kary musi jeszcze dodatkowo uwzględniać to, iż R. G. (1) jest osobą wielokrotnie karaną, a przestępstwa tego dopuścił się w sposób zaplanowany, we współdziałaniu, co stanowi dodatkową okoliczność podwyższającą stopień szkodliwości społecznej tego czynu. Sąd nie dopatrył się natomiast żadnych szczególnych okoliczności łagodzących.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał oskarżonych za winnych popełnienia zarzucanych im czynów, dokonując jedynie modyfikacji w zakresie wartości skradzionych produktów.

Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonej I. S. (1) kary ograniczenia wolności Sąd zaliczył okres jej rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie w dniu 8 sierpnia 2016 r. od godziny 09:15 do godziny 16:20.

Ponadto na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2015 r. poz. 615, z późn. zm.) oraz § 17 ust. 1 i ust. 2 pkt 3 w zw. z § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z dnia 18 października 2016 r. poz. 1714) Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. R. kwotę 1.020,00 zł powiększoną o należną stawkę podatku VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej I. S. (1) z urzędu oraz na rzecz adw. S. P. kwotę 760,00 zł powiększoną o należną stawkę podatku VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu R. G. (1) z urzędu. Wysokość wynagrodzenia dla poszczególnych obrońców zróżnicowana została z uwagi na ilość terminów rozprawy, w której oni uczestniczyli oraz z

uwagi na to, czy w aktach sprawy pozostawały dowody podjęcia przez nich konkretnych działań obrończych na etapie postępowania przygotowawczego.

Mając zaś na uwadze, iż oskarżeni pozostają obecnie w jednostkach penitencjarnych, jak również nie dysponują majątkiem pozwalającym im na pokrycie kosztów postępowania, Sąd na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 Ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49; poz. 223 z późn. zm.) zwolnił ich od obowiązku ich uiszczenia, przejmując te należności na rachunek Skarbu Państwa.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć zgodnie z wnioskami.